

— Нищо, — обади се Добриковчето. — Викаме си.

— Викайте си вие, ама да знаете, какво чудо стана вчера тукъ, езицитъ си ще глътнете отъ страхъ, ще се облажите всрѣдъ Богородични пости. Облещихме очи.

— Турчилята да не сж нагазили земята ни? — попита Тодоръ Добриковски.

Забравихъ да ви кажа, че тогава нашата застава* бѣше срещу Тъмръшъ, кждето минаваше турската граница.

— Ами, турчилята! Де смѣятъ тѣ да нагазятъ нашитѣ гори! Широки имъ сж шалваритѣ, ще се закачатъ на нѣкоя елова пънчуга.

Ние започнахме да се смѣемъ, а войницитѣ седнаха на равнинката подъ бора, дето се бѣше покачилъ лелинъ Насьо. Единиятъ рече:

— Да починемъ малко, че отъ отзарна сме били седемъ часа пжтъ. Сношното търчане и мжка — не ги слагамъ. А докато починемъ, ще ви разправа, какво чудо стана вчера, ей тамъ, надъ малкото дере.

Въ това време лелинъ Насьо мръдна на бориката. Една суха шишарка се откъсна и падна върху козирката на войника, който се готвѣше да разказва. Той повдигна глава и видѣ Нася.

— Ами ти какво диришъ на бориката, бе чичовото?

— Уплаши се и се покачи тамъ, когато се зададохте, — рекохмѣ въ

*) Гранична войнишка кжщичка.

единъ гласъ всички. — Помисли, че иде нѣкоя мечка.

— А, тѣй ли? Тогава стой си на бориката. Защото това, което ще ви разкажа, е пакъ за мечка.

Лелинъ Насьо не разбра шегата и остана горе, а войникътъ настави:

— Трѣбва по-напредъ да ви кажа, че ние съ моя другаръ сме въ тая застава вече две години. Когато за пръвъ пжтъ слѣзохмѣ въ тоя малинакъ, бѣше преди Богородица. Малинитѣ по припецитѣ бѣха започнали да ставатъ руйни и само тукъ-тамѣ имаше хубаво узрѣли. Отбихмѣ се ние тогава ей тамъ въ присойката, поназобахмѣ се съ недозрѣли малини и поехмѣ нагоре възъ пжтеката да си вървимъ. Ала още не бѣхмѣ излѣзли изъ малинака, нѣщо задъ гърба ни изшумолѣ. Запращѣха сухи клони. Обърнахмѣ се. Една голѣма мечка се изправи при онзи камъкъ и ни гледа. Ами сега. Бѣхмѣ се измамили и излѣзли безъ пушки. Но, изведнажъ ни поникнахи заешки крака и не усѣтихмѣ, кога се намѣрихмѣ при заставата.

Старитѣ войници, като ни видѣха да търчимъ прежълтѣли, попитаха, какво ни гони.

— Мечка! — извикахмѣ въ единъ гласъ ние.

Войницитѣ започнаха да се смѣятъ.

— Нашата мечка сж видѣли, — каза фелдфебелътъ. — А да ги е гонила — не е. Страхътъ ги е гонилъ. Тя не бара. Азъ я помня отъ